

Sygn. akt II K 1071/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 20 kwietnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Krośnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Piotr Wojtowicz

Protokolant: Ewelina Węgrzyniak

przy udziale Prokuratora: Krzysztofa Zdunka

po rozpoznaniu w dniach 16 lutego, 16 marca i 20 kwietnia 2017 r. sprawy karnej

D. K. (1) s. A. i K. z domu Z., ur. (...) w K., zam. K., ul. (...)

oskarżonego o to, że:

w okresie od lipca 2016r. do października 2016r. w K. i K. woj. (...) nie zastosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Krośnie, sygn. akt II K 22/16 z dnia 28 kwietnia 2016r. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres trzech lat w ten sposób, że wielokrotnie kierował samochodem osobowym marki S. (...) o nr. rej. (...) i samochodem osobowym marki B. o nr. rej. (...) po drodze publicznej

tj. o przestępstwo z art. 244 kk

I. uznaje oskarżonego D. K. (1) za winnego popełnienia opisanego wyżej czynu, a stanowiącego przestępstwo z art. 244 kk i za to na podstawie powołanego przepisu

skazuje

go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

II. na zasadzie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 (dwóch) lat

III. na zasadzie art. 71 § 1 kk oraz art. 33 § 1 i § 3 kk orzeka wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych,

IV. na zasadzie art. 72 § 1 pkt 8 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek probacyjny w postaci powstrzymania się od kierowania pojazdami mechanicznymi w ruchu lądowym

V. na zasadzie art. 627 kpk oraz art. 3 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych **zasądza** od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków związanych z postępowaniem w kwocie 70 zł oraz **wymierza** mu opłatę w kwocie 270 zł.

sygn. akt II K 1071/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20. kwietnia 2017 r.

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

-prawomocnym wyrokiem SR w Krośnie z dnia 28.04.2016 r. sygn. akt II K 22/16 oskarżony D. K. został skazany na karę grzywny za przestępstwo z art. 178 a § 1 kk. Oprócz tego na oskarżonego został nałożony środek karny w postaci zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi na okres 3 lat (dowód odpis wyroku, zapytanie o karalność k. 9 i 35). Oskarżony zamieszkuje w K. na ul. (...), którą odziedziczył po swoim dziadku, natomiast rodzice oskarżonego zamieszkują 100 metrów dalej pod adresem ul. (...). Oskarżony nie posiada swojego samochodu natomiast na jego posesji stale były trzymane pojazdy marki B. (...) nr rej. (...), a także S. (...) nr rej. (...) stanowiące własność A. K. (1) (okoliczności bezsporne potwierdzone wyjaśnieniami oskarżonego k.78, zeznaniami świadka A. K. k. 81 i ustaleniami urzędowymi k. 10). Bezpośrednim sąsiadem D. K. (1) jest rodzina M. tj. A. M. (1) oraz jego córka J. K.. Osoby te pozostają z oskarżonym w utrwalonym konflikcie sąsiedzkim, którego początek wziął się z poprzedniej sprawy o kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości przez D. K.. Od tamtej pory oskarżony powiadomił nadzór budowlany o nielegalnym wybudowaniu przez M. dwóch garaży oraz szklarni; obiekty te zostały z tego powodu pod przymusem rozebrane. Oprócz tego oskarżony zawiadomił, że J. M.-K. ma się znęcać nad dziećmi. Nieuchronnie z tych powodów M., wiedząc o sądowym zakazie kierowania pojazdami, zaczęli egzekwować niedostosowywanie się przez D. K. do tego zakazu. W konsekwencji Policja od lipca 2016 r. do października 2016 r. była kilkakrotnie powiadamiana o tym, że oskarżony D. K. kieruje stale pojazdem dostawczym marki S. koloru białego. Oprócz tego A. M. dokonywał nagrań pojazdu S. poruszającego się po drodze publicznej. Pewnego dnia, kiedy to oskarżony przy użyciu przyczepki przewoził pod dom ziemię z okolic cmentarza ,to oskarżonemu towarzyszył wtedy ojciec A. K.; gdy w/w się zorientowali, że są obserwowani przez A. M. to wtedy za kierownicę pojazdu S. wsiadł ktoś inny. Innym razem A. M. zauważył, że pojazdem B. należącym do oskarżonego odjeżdża spod jego domu jego narzeczona A. K., zaś po chwili sam oskarżony wsiadł do samochodu S. i pojechał do K. do sklepu (...). A. M. śledził wtedy oskarżonego i dokonał nagrania (k.7). O obydwu opisywanych wyżej przypadkach A. M. telefonicznie powiadamiał dyżurnego K. w K. (dowód na powyższe: zeznania świadka A. M. k. 80 i nast., zapis rozmowy z dyżurnym K. k. 47-49). Inne konkretne wydarzenie, które opisał A. M. związane było z kierowaniem przez oskarżonego wspomnianym pojazdem B. w dniu 25.09.2016 r. D. K. poruszał się wówczas wraz z narzeczoną ze swojego miejsca zamieszkania do jej domu rodzinnego w K. przy ul. (...). A. M. jechał za oskarżonym i pod bramą wjazdową wykonał zdjęcie fotograficzne A. K. zamykającej bramę (dowód zeznania świadka A. M. k. 16 i 80, fotografia k. 51). Oprócz tych konkretnych opisanych sytuacji A. M. był świadkiem gdy jeszcze wielokrotnie D. K. kierował opisanymi pojazdami; zachowanie oskarżonego było nagminne.

Podobną wiedzę przedstawiła świadek J. M.-K., która zarejestrowała kierowanie przez oskarżonego pojazdem S. dwukrotnie, a oprócz tego odnotowywała niektóre sytuacje, gdy D. K. kierował pojazdami – miało to miejsce w dniach 30.09.2016 r. około 14:30, 03.10.2016 r. około godz. 10:10. W dniu 03.10.2016 r. około godz. 16:30, 8.10.2016 r. godz. 10:30, 11.10.2016 r. , 27.10.2016 r. o godz. 18:20 i ponownie o 22:15. Należy podkreślić, iż w dniu 15.09.2016 r. około godz. 12:30 D. K. wybrał się z miejsca zamieszkania do Inspekcji Budowlanej w K. i uczynił to osobiście kierując samochodem marki S., kiedy to był widziany przez obydwójce PP. M., po czym tego samego dnia J. K. złożyła formalne zawiadomienie o przestępstwie (dowód zeznania świadka J. M.-K. k. 79 i nast., protokół odtworzenia nagrania i zdjęcia k. 11-12, protokół zawiadomienia k. 1-2). Zaangażowanie A. M. w wiadomej kwestii znajduje potwierdzenie w rejestrach policyjnych, a także w korespondencji stanowiącej skargę na bezczynność Policji (k. 6, 47-48 i 89, 90).

Oskarżony był również widywany za kierownicą samochodu S. przez innego sąsiada P. G. (1) (k. 84 -85 i 94).

Te dowody są zdaniem Sądu spójne i pozostają we wzajemnym logicznym powiązaniu. Treść tych dowodów, poddanych przez Sąd swobodnej ocenie, na podstawie kryteriów prawidłowego rozumowania oraz wskazań doświadczenia życiowego, musi prowadzić do wniosku, że oskarżony D. K. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 244 kk.

Oskarżony D. K. nie przyznał się do winy i wyjaśnił, że zawiadomienie o przestępstwie w dniu 15.09.2016 r, jest wynikiem zemsty i że w tym dniu A. M. groził jego ojcu w siedzibie (...); w ogóle cała sprawa i oskarżenia PP. M. mają być odwetem z powodu zaognionego konfliktu sąsiedzkiego. Oskarżony wyjaśnił, że obydwa samochody należą do jego ojca chociaż on sam płaci składki ubezpieczeniowe; samochód B. pozostaje w stałej dyspozycji narzeczonej oskarżonego A. K., która zamieszkiwała z oskarżonym i dojeżdżała nim codziennie do pracy w K.. Pojazd S. natomiast

był wykorzystywany przez ojca oskarżonego oraz udostępniany kuzynowi K. D., który na stałe zamieszkuje w K., ale w weekendy przyjeżdża do Krościenka.

Te wyjaśnienia oskarżonego nie są w stanie podważyć mocy dowodowej zeznań świadków A. M. oraz J. M.-K., znajdujących ponadto wsparcie w dokumentacji policyjnej oraz zdjęciach i nagraniach. Dowody obciążające mają również, w przeciwieństwie do wyjaśnień oskarżonego, całkowite wsparcie w regułach doświadczenia życiowego. Składając opisane wyjaśnienia oskarżony po prostu zmierza do uniknięcia kolejnego wyroku skazującego. Naiwnym jest twierdzenie, że obydwa pojazdy są stale u oskarżonego na posesji, w sytuacji kiedy ich właściciel A. K. zamieszkuje gdzie indziej; oprócz tego to oskarżony uiszcza składki ubezpieczeniowe. Nieżyciowe jest również to dławego A. K. porusza się 13-letnim R. (...) (k. 81), skoro ma być właścicielem i w pełnym tego słowa znaczeniu dysponentem samochodu B.?. Powyższe okoliczności przekonują co do tego, że A. K. jest jedynie na papierze właścicielem tychże pojazdów B. i S. - z przyczyn najlepiej znanych obydwu zainteresowanym, zaś faktycznym dysponentem praw do tych aut jest D. K.; oskarżony posiadał samochody, nie po to żeby nimi nie jeździć; sens ekonomiczny posiadania aut w sytuacji 3-letniego zakazu kierowania pojazdami jest wątpliwy. Widać zatem od początku, że oskarżony miał po wyroku II K 22/16 ewidentny zamiar łamać orzeczony zakaz kierowania pojazdami. Całkowicie naiwne jest twierdzenie oskarżonego jakoby w swoich codziennych sprawach życiowych przez wiele miesięcy korzystał wyłącznie z podwożenia przez inne osoby (ojciec A. K., narzeczona A. K., ciocia M. M.).

Z tych samych powodów muszą podlegać odrzuceniu zeznania świadka A. K.. Okoliczności przedstawione przez A. M. przekonują co do tego, że A. K. wie o kierowaniu przez syna pojazdami mechanicznymi wbrew zakazowi, tym bardziej, że przynajmniej jeden raz w takiej nagannej sytuacji uczestniczył (przewożenie ziemi k. 80v). Naiwne jest również twierdzenie A. K., że za jego zgodą A. K. może bez przeszkód korzystać z wartościowej limuzyny B., tak jakby była jej właścicielką. Nie polegają na prawdzie również zeznania świadka A. K.. Świadek ten jest stronniczy, co ujawniła część zeznań dotycząca wjazdu samochodem B. na posesję rodzinną świadka przy ul. (...). Okoliczność tą wiarygodnie przedstawił i udokumentował świadek A. M.. A. K. jako osoba najbliższa dla oskarżonego jest w sposób naturalny w pierwszym rzędzie osób zainteresowanych oddaleniem zarzutów od oskarżonego D. K.. Świadek S. K. (k. 82) pomimo zamieszkiwania w bliskim sąsiedztwie D. K. nie posiadał informacji obciążających co do istoty sprawy, natomiast potwierdził, że zdarzało mu się widywać, iż D. K. jest przewożony przez inne osoby. Tej okoliczności Sąd nie wyklucza po odtworzeniu stanu faktycznego, ale jednocześnie na podstawie innych wiarygodnych dowodów wykazuje, że równie często oskarżony samodzielnie uczestniczył jako kierujący w ruchu drogowym wbrew sądowemu zakazowi. Powyższe ustalenie nie może zostać obalone zeznaniami świadka K. D. (k. 84v). Oskarżony bowiem w swoich wyjaśnieniach sugerował, jakoby jego kuzyn K. D. korzystał z samochodu S. na tyle często, iż dla otoczenia mogło powstać przekonanie, że to właśnie ten świadek nim kieruje (k. 78v i 25). Natomiast K. D. oświadczył, że wypożyczył od oskarżonego pojazd S. tylko jeden raz w celu przewiezienia złomu. Dostyc podobna jest rola i zeznania świadka M. M., która zadeklarowała, iż w sumie około 20 razy mogła na prośbę oskarżonego podwozić go swoim samochodem. Okoliczność ta jednak nie przekonuje, iż oskarżony nie jeździł samochodami S. i B. i że nie mógł być widziany, i rozpoznany, przez świadków A. M. oraz J. M.-K..

Osobnego omówienia wymagają zeznania świadka P. G.. Obywatel ten złożył zeznania obciążające D. K. już w poprzednim procesie sygn. akt II K 22/16 i posiadał wiedzę na temat zachowania D. K. „po rozprawie”. Świadek potwierdził, że jako bliski sąsiad widywał kierującego obydwoma samochodami D. K.; stwierdził, że stało się tak parę razy; podał również, że oprócz złożenia zeznań obciążających, to nie ma z D. K. negatywnych relacji (k. 84-85). Następnie jednak świadek złożył pisemne oświadczenie, które skutkowało powtórny przesłuchaniem (k. 92 i 94). Powtórzone zeznania, co do zasady nie polegają na prawdzie, ponieważ są sprzeczne z poprzednią relacją korespondującą z innymi obciążającymi dowodami, a także z doświadczeniem życiowym. W powtórzonym zeznaniu P. G. stwierdził, że obciążył K. dla złości, jednakże postanowił te oskarżenia wycofać, gdyż nie chce z oskarżonym żyć „jak pies z kotem”. W powtórzonych zeznaniach świadek podał, że tak naprawdę widział oskarżonego za kierownicą białego auta jeden raz – zaś oświadczenie o wielu takich obserwacjach było kłamstwem. Sąd tym zeznaniom świadka nie dał wiary a wynika to z właściwej oceny okoliczności, które przedstawił sam P. G.. Mianowicie na rozprawie w dniu 16.03.2017 r. P. G. zaprzeczył jakoby przyjechał do Sądu samochodem z A. M. (pytanie miało wykazać prawdopodobną

stronniczość świadka). Następnie, po rozprawie, przypadkowo spotkał się z D. K., który zaszantażował świadka stwierdzeniem, że posiada nagranie tego jak P. G. przyjeżdża na rozprawę samochodem z A. M.. Zdaniem Sądu ten szantaż był wystarczający do skłonienia P. G. do zmiany swoich pierwszych zeznań. Przedstawioną na użytek Sądu motywacją tej zmiany treści zeznań było odwołanie się do chęci utrzymywania pozytywnych relacji z D. K., aby nie kontynuować konfliktów jakie mieli nawzajem rodzice zainteresowanych. W szczególności należy podnieść, że P. G. nie stwierdził, aby był namawiany przez A. M. do niezgodnego z prawdą obciążania D. K.. Dokonując takiej manipulacji P. G. wypełnił w dniu 20.04.2017 r. znamiona czynu z art. 233 § 1 kk.

Skoro okoliczności faktyczne przestały budzić wątpliwości, przeto należało omówić kwalifikację prawną czynu oraz wymiar kary wobec oskarżonego. Wyczerpanie znamion przestępstwa z art. 244 kk zostało przez oskarżonego dokonane w sposób umyślny z zamiarem bezpośrednim. Działanie to wprost odpowiada pojęciom użytym przez znamiona ustawowe. Pomimo zapadnięcia wyroku skazującego za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości i pomimo oczywistej treści środka karnego oskarżony nie stosował się do zakazu kierowania pojazdami orzeczonego na okres 3 lat. Omawiany wyrok uprawomocnił się w dniu 6 lipca 2016 r. (k.35), a oskarżony już w krótkim czasie potem sprzeniewierzył się treści wyroku (k. 90). Popelnienie tego przestępstwa zagrożone jest karą do 3 lat pozbawienia wolności. W zachowaniu oskarżonego D. K. realizowane było szczególne nasilenie woli sprawczej. Oskarżony pozostawał w poczuciu całkowitej bezkarności; naruszał zakaz sądowy w sposób nagminny, tak jakby on w ogóle nie został ustanowiony. Stopień winy zatem oraz stopień społecznej szkodliwości czynu są znaczne. Uwzględniając cele kary w zakresie prewencyjnym i zapobiegawczym, a także wysłuchawszy głosu końcowego oskarżyciela publicznego, który domagał się dla oskarżonego kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 2 lat, Sąd uznał za celowe zastosować właśnie takie rozstrzygnięcie. Oskarżonemu musi zostać dany jednoznaczny sygnał o nieopłacalności popelnienia nowego przestępstwa, gdyż wówczas dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia kary nie będzie mogło być ponownie zastosowane. Zakreślony okres próby dwóch lat będzie wystarczający do wdrożenia oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego i będzie pozostawać w korelacji czasowej do okresu trwania 3-letniego środka karnego określonego w sprawie II K 22/16. Po stronie oskarżonego pozostaje decyzja czy dokona autorefleksji i zmieni swoje nastawienie do podstawowych norm porządku prawnego, czy też dopuści się jakiegoś nowego ekscesu i tym zachowaniem spowoduje konieczność zarządzenia kary. Zdaniem Sądu kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem nie spełni pożądanego w obecnym stanie faktycznym celu represyjnego wobec osoby D. K.. Ten cel represyjny, dodatkowo uświadamiający oskarżonemu doniosłość wyroku, jest wobec w/w pożądanym. Cel ten Sąd spełnił poprzez wymierzenie oskarżonemu kary grzywny na podstawie art. 71 § 1 kk. Wysokość grzywny jest adekwatna do kryteriów podmiotowych i okoliczności przedmiotowych oraz odpowiednia do możliwości majątkowych oskarżonego, który jest osobą wykształconą i zdolną do pracy oraz posiadającą realny majątek. Sąd zastosował wobec oskarżonego środek probacyjny w postaci powstrzymania się od kierowania pojazdami w ruchu lądowym- orzeczenie to koresponduje z całą istotą postępowania obecnego i poprzedniego II K 22/16.

Obciążenie oskarżonego kosztami uzasadniają przepisy powołane w pkt V wyroku.